

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce multigate a.s.**, se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, *zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, čj. 396/LP/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě ke krajskému soudu se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, čj. 396/LP/12, *(dále jen „napadené rozhodnutí“)*, kterým bylo změněno rozhodnutí vydané Magistrátem města Karlovy Vary *(dále jen „správce poplatku“)* dne 22. 2. 2012 pod čj. 575/OFE/11-23 vydané v rámci autoremedury *(dále jen „rozhodnutí správce poplatku“)*, jímž bylo částečně vyhověno odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 8. 9. 2011 čj. 575/OFE/11-13.

II. Důvody žaloby

Část II. žaloby

2. Napadené rozhodnutí označil žalobce za nezákonné, neboť se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce a dostatečně se nezabýval tvrzenými odvolacími důvody a rozhodl tak v rozporu s § 154 a 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (*dále jen „daňový řád“*). Nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Porušil stejně tak jako správce poplatku § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (*dále jen „zákon o místních poplatcích“*). Porušil § 102, § 114 odst. 2 a 3 a § 116 odst. 2 daňového řádu a § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (*dále jen „zákon o loteriích“*). Dle žalobce měl žalovaný napadené rozhodnutí s ohledem na jeho vady zrušit.

Část III. žaloby

3. Dle žalobce novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně konformním způsobem a měla být zrušena. Žalobce proto navrhoval, aby soud v souladu s § 48 odst. 2 písm. d) s.r.s. řízení přerušil a podal návrh na zrušení příslušné části zákona č. 183/2010 Sb. Ústavnost tohoto zákona je řešena Ústavním soudem pod sp.zn. Pl.ÚS 6/12.

4. Dále žalobce uvedl důvody, pro které považoval rozhodnutí správce poplatku za nesprávné a nezákonné, a žalovaný se s těmito vadami nevypořádal. Namítal, že žalovaný nepostupoval podle zásady legality upravené v § 5 odst. 1 daňového řádu. Základní vadu žalobce spatřoval v tom, že správce poplatku místní poplatek ani na žádost žalobce nevrátil, přestože mu byl uhrazen, ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat. Oba platební výměry byly tak vydány v rozporu se zákonem. Žalobce zejména poukázal, že koncová zařízení, která provozuje, nejsou Ministerstvem financí povolována, kdy Ministerstvo financí takové rozhodnutí dle žádného z ustanovení zákona o loteriích nemůže vydat. Takové zařízení pak nesplňuje podmínky § 10a zákona o místních poplatcích.

5. Dle žalobce při výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je nutno použít standardních výkladových metod, tedy metody gramatické či jazykové, systematické a logické, jako pomocných lze užít metody historické či teleologické. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích stanoví, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Uvedený zákon v § 1 písm. g) uvádí, že jde o poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž odkazuje na zákon o loteriích. Při použití gramatického výkladu mají být zpoplatněna zařízení, která jsou výsledkem jakéhosi technického bádání a která umožňují hru a jsou povolena Ministerstvem financí dle zákona o loteriích. Podle logického výkladu zákon o místních poplatcích zpoplatňuje v jednom ustanovení provozované výherní hrací přístroje (VHP) a jiná technická herní

zařízení (JTHZ) povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž odkazuje na zákon o loteriích. Dle zákona o loteriích je Ministerstvem financí, popř. obecním či krajským úřadem povolován ten který VHP (§ 17-19 zákona o loteriích). O JTHZ zákon o loteriích ničeho nestanoví, pouze v § 50 odst. 3 stanoví, že Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny. Na základě tohoto ustanovení jsou povolovány loterie a jiné podobné hry, a herní zařízení, pomocí nichž jsou tyto hry provozovány, jsou obcemi zpoplatňována. Dle zákona o loteriích tedy Ministerstvo financí povoluje pouze loterie a jiné podobné hry, výherní hrací přístroje, tomboly, kursové sázky a sázkové hry v kasinu. Dle argumentu a contrario lze vyloučit pravomoc Ministerstva vydávat povolení k provozování jiných technických herních zařízení. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování jiného technického herního zařízení. Rovněž lze užít argumentu a simili, neboť VHP a JTHZ jsou upraveny v jednom ustanovení. Pokud jsou zpoplatňována VHP, jejich provozování je povoleno dle zákona o loteriích, měla by zpoplatnění podléhat pouze JTHZ, jejichž provozování je povoleno, když zákon o místních poplatcích dokonce vyžaduje, aby tato zařízení byla povolena Ministerstvem financí. Při užití výkladu systematického se právní norma vykládá v kontextu celého právního systému a to zejména za použití základních zásad toho kterého odvětví. V oblasti daňového práva platí již uvedené zásady ochrany vlastnického práva, princip právní jistoty, princip in dubio pro libertate, zákaz zneužití pravomoci a další. Zákon o místních poplatcích je nutno vykládat rovněž za použití Ústavy a Listiny základních práv a svobod (*dále jen „Listina“*), zejména čl. 11 odst. 5 Listiny stanoví, že daně a poplatky lze ukládat pouze na základě zákona. Na základě tohoto výkladu je zpoplatnění jiného technického herního zařízení vyloučeno. Historický a teleologický výklad používaný žalovaným je obecně chápán spíše jako pomocný a měl by být v souladu s ostatními metodami výkladu. Zejména nesmí účelový výklad zasahovat do vlastnického práva jednotlivce a odporovat zásadám právního státu.

6. Pakliže bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak učinit formou srozumitelnou, neumožňující různý výklad, a zejména takovou, která koresponduje s příslušnými ustanovením zákona o loteriích, na které odkazuje zákon o místních poplatcích. Má-li být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování jiného herního technického zařízení. V souladu s judikaturou Ústavního soudu (nález č. 16/1994 Sb. ÚS) lze za zákon považovat jediné právní normu formulovanou s dostatečnou přesností, aby občanu umožnila své chování regulovat. Pokud správce poplatku k podanému odvolání konstatuje, že není oprávněn k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ či k vypořádání se s jinými argumenty odvolatele, je zřejmé, že mu nejsou jasné povinnosti správního orgánu při aplikaci právních předpisů, kdy je tyto nutno vykládat v souladu s konkrétním skutkovým stavem. Správce poplatku tak však neučinil. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který co nejméně zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny). Správce poplatku ani žalovaný podle tohoto principu nepostupovali. S ohledem na to, že je za současné právní úpravy pojem jiné technické herní zařízení neurčitým právním pojmem, při jehož výkladu

může pomoci zákon o loteriích, byl správce poplatku povinen postupovat v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 31/97: „*Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Objasní si význam neurčitého pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.*“ Takto však správce poplatku nepostupoval.

7. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolení Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.“ Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení, a neexistují žádná zařízení, která by podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovala. Rozhodnutí Ministerstva financí, které by provozování takového zařízení povolovalo, by bylo nezákonné. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon a stejná zásada je obsažena v Listině. Správní orgány si tedy nemohou výkladem právních předpisů rozšiřovat své kompetence a jednat a rozhodovat ve věcech, které jim podle zákona nepřísluší. Neopravňuje-li žádný právní předpis Ministerstvo financí k vydání rozhodnutí o povolení provozování jiného technického herního zařízení, nelze poplatek stanovit a zejména jej nelze vyměřit, neboť by tak bylo konáno v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správce poplatku tak postrádá zákonný podklad. V souladu s článkem 11 odst. 5 Listiny lze daně a poplatky ukládat pouze na základě zákona. V tomto případě však řádný zákonný podklad chybí, a proto měl být napadený platební výměr pro nezákonnost žalovaným zrušen.

8. Dle žalobce vykládá žalovaný pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ velmi široce a nezohledňuje požadavek povolenosti takového zařízení Ministerstvem financí. Žalovaný k tomu poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích sp.zn. 10 A 61/2011 a uvádí, že Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému tvořeného centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry MULTI LOTTO prostřednictvím centrálního loterního systému, argumentací a maior ad maius povolilo i jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Jejich provozování a umístění navíc dle textace druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Žalobce má za to, že takový rozšiřující výklad zákona není možný, a to zejména s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 29/05 stanovící, že „*porušení vlastnického práva při ukládání daňové povinnosti se státní moc dopustí nejen tím, že uloží povinnost zcela extra legem, ale i tehdy pokud by příslušné zákonné ustanovení aplikovala a především interpretovala způsobem, který by se ocital mimo zákonný podklad stanovení daňové povinnosti, například tak, že by interpretací zákonných ustanovení rozšiřovala daňovou povinnost na subjekty či situace, na něž podle zákona daňová povinnost nedopadá.*“ Je-li v zákoně stanoveno, že zpoplatněny jsou pouze ta zařízení, která jsou povolena Ministerstvem financí, nelze jiná než takto povolená zařízení zpoplatňovat.

9. Za základní argument ukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí považoval žalobce to, že je Ministerstvem financí povolováno pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, nikoliv provozování technického zařízení, k jehož povolování nemá Ministerstvo financí pravomoc. I pokud by povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry bylo považováno za povolení, které vyžaduje § 10a zákona o místních poplatcích, nenaplnují koncová zařízení, požadavek povolenosti Ministerstvem financí, neboť jsou pouze schvalována, a poplatek za ně nemůže být vyžadován. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím Centrálního loterního systému (CLS), který je vymezován tak, že jde o funkčně nedělitelné technické zařízení, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů, a tvoří tak po funkční stránce nedělitelný celek. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí CLS.

10. Při posuzování pojmu jiné technické herní zařízení je nutné aplikovat zákon o loteriích, kde je v § 17 vymezen pojem „výherní hrací přístroj“, kterým se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Vzhledem ke spojení pojmů „výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je možné odvodit, že jiným technickým herním zařízením lze rozumět technické zařízení příbuzné výhernímu hracímu přístroji, přičemž tato příbuznost by mohla být charakteru technologického. Pokud je tedy výherní hrací přístroj kompaktním a funkčně nedělitelným zařízením, mělo by tento charakter mít i jiné technické herní zařízení, přičemž tyto vlastnosti by bylo nutné vázat na průběh sázkového procesu, kterým se rozumí proces od vkladu finančních prostředků do hry, uzavření sázky, průběh hry a její výsledek, tedy výhra či prohra. Samotný interaktivní videoloterní terminál (IVT) není bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku schopen uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě. V rozhodnutích Ministerstva financí je centrální loterní systém jako celek považován za funkčně nedělitelné zařízení, nikoliv koncová zařízení. To lze odůvodnit zejména vymezením centrálního loterního systému v jednotlivých rozhodnutích Ministerstva financí. IVT je pouze jednou z částí CLS. CLS je jako celek funkčně nedělitelným technickým zařízením, neboť řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na IVT, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. IVT, který je obsluhován přímo sázejícím, tak slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, neboť k vygenerování výhry či prohry dochází v CLS, který je však umístěn jinde, než IVT. Žalobce odkázal na závěr Ústavního soudu uvedený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, který mimo jiné stanoví, že „videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona.“ Citovaný nálezn Ústavního soudu se netýká místních poplatků, nýbrž úpravy veřejného pořádku v souvislosti s možností obcí vydávat obecně závazné vyhlášky ve věcech umístění koncových zařízení centrálního loterního systému.

11. Žalobce rovněž poukázal na novelu zákona o místních poplatcích a zákona o loteriích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb., ze které jednoznačně vyplývá snaha zákonodárce o nápravu chyb provedených novelou č. 183/2010 Sb. Dle žalovaného jasná a dvojitý výklad

neumožňující právní úprava je tak najednou nahrazována úpravou jinou, jejímž důsledkem je zpoplatnění stejných zařízení jako podle novely č. 183/2010. Účinnost této právní úpravy byla od 16.10.2011 do 31.12.2011, když 1.1.2012 nabyl účinnosti zákon č. 458/2011 Sb.

Část IV. žaloby

11. V této části žaloby žalobce citoval výroky několika povolení Ministerstva financí, aby tak prokázal současný stav, kdy Ministerstvo financí nemá pravomoc a působnost k vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení, a to na rozdíl od povolení provozování výherního hracího přístroje, s tím, že ve většině případů obsahují výroky znění: Ministerstvo financí povoluje žadateli provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle ustanovení 50 odst. 3 zákona ... a další obsah rozhodnutí se liší podle typu loterie a s ohledem na to, zda jsou provozovány prostřednictvím centrálního loterního systému nebo vícemístného technického zařízení či jinak. Z uvedených příkladů rozhodnutí je jednoznačné, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení, či jinak označeného přístroje.

Část V. žaloby

12. Žalobce namítl porušení zásady legality upravené v § 5 odst. 1 daňového řádu stanovící, že správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy, ze strany správce poplatku. Namítal porušení zásady zákazu zneužití pravomoci, když si správce poplatku nesprávným výkladem § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích rozšířil svou pravomoc a nevrátil přeplatek na místním poplatku, i přesto, že takovýto postup zákon o místních poplatcích neumožňuje, a že místní poplatek za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze vybírat. Ohledně formální stránky rozhodnutí žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správce poplatku nesplňuje požadavky § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť ve výroku nejsou uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, když úřad sice rozhodl podle § 155 daňového řádu, není však zřejmé, zda postupoval i podle ostatních ustanovení daňového řádu a je nutno zohlednit i znění obecně závazné vyhlášky Statutárního města Karlovy Vary č. 14/2010 účinné od 1.10.2010 a zákon o místních poplatcích. Výrok platebního výměru ani na něj navazující rozhodnutí neobsahují ve výrocích žádnou specifikaci předmětu místního poplatku, tedy jiného technického herního zařízení, kdy pokud je dle správce poplatku předmětem každé koncové zařízení, je nutno každé takové zařízení jednoznačně a nezaměnitelně vymezit, aby nevznikly pochyby o předmětu poplatku a nemohlo dojít k dvojímu zpoplatnění přístroje. Správce poplatku neuvedl ve výroku počet zařízení, ani to, za které z těchto zařízení byl započten uhrazený poplatek ve výši 5.000 Kč, a na která má být doplacen. Rozhodnutí rovněž nesprávně uvádí právní předpisy, na základě kterých je rozhodováno, kdy je rozhodováno na základě zákona o místních poplatcích ve znění pozdějších předpisů, tento byl však od období, za které je provoz zařízení zpoplatňován již několikrát novelizován a zejména byl vypuštěn § 10a.

13. Žalobce poukázal na současnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, na rozsudek čj. 2 Afs 76/2011-62 stanovící, že pokud poplatník místního poplatku nesouhlasí s výší poplatku, kterou by měl na základě obecně závazné vyhlášky platné v dané obci zaplatit, a

tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by přitom poplatek fakticky zaplatil ve výši požadované obecně závaznou vyhláškou, má správce poplatku povinnost vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. 1 daňového řádu. Ve světle uvedeného byl správce poplatku povinen vydat platební výměr ohledně celé částky místního poplatku za uvedené období, nikoliv pouze za část uhrazenou po splatnosti. Dále žalobce poukázal na faktickou vadu rozhodnutí žalovaného, kdy správná datace rozhodnutí, které je rozhodnutím žalovaného měněno je 29.2.2012, nikoliv 22.2.2012.

14. Žalobce má i nadále za to, že úřad měl postupovat dle § 89 daňového řádu, tedy se měl před vyměřením místního poplatku platebním výměrem obrátit na poplatníka s výzvou ve smyslu § 89 odst. 1 a vyzvat poplatníka, aby se ke vzniklým pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal. Takto však úřad neučinil a zamezil tak žalobci uvést skutečnosti svědčící v jeho prospěch. V důsledku těchto procesních pochybení bylo vydáno vadné rozhodnutí.

Část VI. žaloby

15. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že jsou platební výměr správce poplatku a rozhodnutí o odvolání, stejně tak rozhodnutí žalovaného, nezákonná, neboť místní poplatek za provozované jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze z důvodů shora uvedených vyměřit. Žalovaný se dostatečně nezabýval tvrzenými odvolacími důvody, jak požaduje § 116 daňového řádu. Žalovaný rovněž porušil § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 114 odst. 1,2 a § 116 odst. 2 daňového řádu, nesprávně interpretoval příslušná ustanovení zákona o loteriích. Platební výměr byl vydán v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny stanovící, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Platební výměr je v rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 2 Listiny stanovící, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, obdobně i čl. 2 odst. 3 Ústavy. Platební výměr nebyl vydán v souladu s § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, stejně tak byl porušen § 102 a § 89 daňového řádu. Žalovaný měl tedy na základě podaného odvolání napadené platební výměry s ohledem na jejich vady zrušit. Rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí jemu předcházející, by tedy měla být pro nezákonnost zrušena. Vady platebních výměrů vydaných správcem poplatku jsou natolik závažného charakteru, že způsobují nicotnost aktu. K rozhodnutí správce poplatku nebyl žádný zákonný podklad. Soud by proto měl rozhodnout bez nařízení jednání a v souladu s § 76 odst. 2 s.ř.s. vyslovit nicotnost platebních výměrů i rozhodnutí žalovaného jako rozhodnutí navazujících.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Nesouhlasil s porušením ustanovení vyjmenovaných v části II. žaloby.

17. K části III.1 žaloby uvedl, že není kompetentní v rámci daňového řízení řešit, zda byla novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb. provedena ústavně

konformním způsobem, řešení této otázky spadá do kompetence moci soudní. Odkázal na čl. II. bod druhý odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde o tomto žalobce poučil. Souhlasil však s žalobcem, že by soud, do rozhodnutí o ústavní stížnosti sp. zn. Pl.ÚS 6/12 Ústavním soudem, měl řízení přerušit. K části III.2 – 14 žaloby uvedl, že žalobce na podporu svých tvrzení, proč nelze místní poplatek za „jiné technické herní zařízení“ (JTHZ) stanovit a vybírat, neuvádí žádné nové argumenty, odkázal proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se všemi námitkami podrobně zabýval. Nesouhlasil, že by v rámci daňového řízení nepostupoval v souladu se zásadou legality a že v rámci odůvodnění nebyly vypořádány všechny žalobcem uplatněné námitky. Žalobce neoznačil konkrétní námitky, které dle jeho názoru nebyly vypořádány; pouze zopakoval námitky uplatněné v rámci odvolání, aniž by jakkoli rozporoval názor žalovaného vyjádřený v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K části III. 15 – 17. žaloby odkázal na čl. II. bod čtvrtý (zejména str. 10 odst. třetí) napadeného rozhodnutí, kde se touto námitkou zabýval a uvedl důvody, proč nelze tyto principy zohlednit. Žalovaný však zejména uvedl, že je tvrzeními žalobce v bodech 16 a 17 žaloby zklamán, neboť z tvrzení, která žalobce v žalobě uvádí, je nadevší pochybnost patrné, že žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí nečetl a ani neměl zájem seznámit se s argumentací žalovaného. Napadené rozhodnutí totiž žalobcem tvrzené skutečnosti neobsahuje. Odůvodnění rozhodnutí slouží k jeho přesvědčivosti, a to nejen ve vztahu k jeho adresátům, ale také ke každé další osobě, která se s rozhodnutím následně seznamuje. Základním účelem odůvodnění je vědět, jak, ale zejména proč bylo rozhodnuto určitým způsobem. Jinými slovy v tomto případě proč nebylo vyhověno námitkám žalobce. K části III. 18 – 21 žaloby žalovaný uvedl, že postupoval ex lege a nepřistoupil k extenzivnímu výkladu zákona. Okázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalobci sdělil důvody, proč k těmto okolnostem nedošlo. Dle žalovaného je málokdy úmysl zákonodárce natolik patrný, jako v případě zavedení pojmu JTHZ. Zákonodárce svůj úmysl vyjádřil při předkládání zákona č. 183/2010 Sb., když z jeho slov jednoznačně vyplynulo, že cílem je zpoplatnit zařízení výhernímu hracímu přístroji (VHP) podobné, tedy zejména interaktivní videoloterní terminál, a zavést obecný pojem, který by provozovatelům hazardu zabránil jednotlivými inovacemi jednoho a téhož zařízení obcházet zákon. Žalovaný toto žalobci sdělil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K článku III. 22 – 30 žaloby žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl dále, že nemůže souhlasit s názorem, že pod pojem JTHZ lze zařadit prakticky každé technické zařízení, tedy např. nástroj na míchání karet. Jak již bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedeno, každé JTHZ, aby mohlo být zpoplatněno, má být podobné právě VHP. Na tomto základě tedy nelze dospět k závěru, že by přístroj na míchání karet mohl být zpoplatněn jako JTHZ.

18. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí také ohledně čl. IV. a čl. V. žaloby, když z tvrzení žalobce v článku V. je opět patrné, že žalobce napadené rozhodnutí nečetl. Žalovaný odkázal na článek II. bod pátý odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se ke všem těmto námitkám vyjádřil a uvedl důvody, proč jim nelze vyhovět. Za mylnou označil žalovaný argumentaci rozhodnutím žalovaného čj. 291/LP/12, neboť se jednalo o naprosto odlišný případ. Pokud by dle žalovaného žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí četl, nemusel by tvrzení v čl. V. bod sedmý namítat, neboť by z odůvodnění zjistil, že chybné datum uvedl ve svém odvolání sám žalobce. Žalovaný odkázal na čl. I. bod 11 napadeného rozhodnutí.

III. Replika žalobce

19. Žalobce uvedl, že v článku III. žaloby byly odstavce 16 a 17 pojaty omylem. Dále uvedl, že žalovaný poukazuje výhradně na úmysl zákonodárce a opomíjí znění zákona, viz čl. III odst. 4 a násl. žaloby. Uvedl, že loterie a jiná podobná hra není to samé jako jiné technické herní zařízení. Lze přisvědčit výkladu žalovaného, že loterie nebo jiná podobná hra je zpravidla provozována pomocí nějakého technického zařízení. Nelze však souhlasit, že Ministerstvo financí při povolování loterie nebo jiné podobné hry povoluje její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení. To ani není zákonnou podmínkou pro zpoplatnění jiného technického herního zařízení, když zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno jiné technické herní zařízení, nikoliv loterie. Ministerstvo financí zpravidla povoluje žadateli provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím Centrálního loterního systému pod určitým obchodním názvem. V rozhodnutí je sice stanoveno, jaká koncová zařízení a na jakém místě mohou být v rámci CLS provozována, ale pod výrokem schvaluje, nikoliv pod výrokem povoluje. Přestože by existovalo rozhodnutí, které by přímo povolovalo provozování jiného technického herního zařízení, nerespektuje takovéto rozhodnutí znění § 50 odst. 3 zákona o loteriích, umožňující Ministerstvu povolovat loterie a jiné podobné hry, když zařízení by nebylo možné podřadit ani pod pojem „jiná podobná hra.“ Takové rozhodnutí je pak v rozporu jak s čl. 2 odst. 3 Ústavy stanovící, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Dle žalobce není pro srozumitelnost, určitost a jasnost zákona rozhodující, zda zákonodárce upravuje zcela novou a rozvíjející se problematiku. Tím spíše by měl dbát na to, aby právní úprava splňovala výše uvedené požadavky a neumožňovala dvojí výklad právních norem.

20. S ohledem na výklad nálezu Ústavního soudu sp. zn. PL. ÚS 29/10, podávaný i Ministerstvem financí, nebyla novelizace zákonem č. 300/2011 Sb. zákona o loteriích v § 2 třeba, neboť i dle soudu je interaktivní videoloterní terminál i pro účely zákona o místních poplatcích výherním hracím přístrojem, prostřednictvím kterého jsou provozovány sázkové hry dle § 2 písm. e). Pakliže je nově uvedeno, že se loterií a jinou podobnou hrou rozumí sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů, tak z takové změny zákona vyplývá, že před novelou tento typ sázkových her upraven nebyl, kdy tyto hry ani nespádaly pod sázkové hry dle § 2 písm. e) zákona o loteriích. Mimo to jsou zákonodárcem nově upraveny i další typy loterií a jiných podobných her, které nebylo možné zahrnout pod hry vymezené v § 2 písm. e) zákona o loteriích. K tomu lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku čj. 2 Afs 178/2005-64: „pokud zákonodárce je v určitém ohledu legislativně činný, nutno mít za to, že provádí změnu právní úpravy oproti předchozímu stavu, leda že by bylo zjevné, že předchozí úpravu zachovává a pouze formálně vyjasňuje beze změny jejího obsahu a významu.“ Z důvodové zprávy k zákonu nevyplývá, že by šlo o pouhou formulační změnu zákona, lze tedy předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou docílit jakési změny a upravit záležitosti, tj. loterie nebo jiné podobné hry doposud neupravené. Pakliže by šlo pouze o změnu formulační, ač to z důvodové zprávy nevyplývá, shledal zákonodárce, že dosavadní právní úprava byla nejasná a umožňovala více výkladů. V tomto případě je při posuzování

pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nutno užít zásady *in dubio pro libertate*. Dále žalovaný uvedl, že § 2 zákona o loteriích vymezuje, co se rozumí loterií nebo jinou podobnou hrou, nikoliv co je interaktivní videoloterní terminál. V případě § 2 písm. l) je pak loterií nebo jinou podobnou hrou sázková hra provozovaná prostřednictvím ... Žalovaný rovněž upozornil, že § 10a zákona o loteriích byl s účinností od 1.1.2012 zrušen zákonem č. 458/2011 Sb.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

30. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

31. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

32. Žalobce podal 4. 10. 2010 ohlášení k místnímu poplatku s tím, že na území města Karlovy Vary provozuje patnáct jiných technických herních zařízení prostřednictvím centrálního loterního systému. Od správce poplatku žádal vyměření místního poplatku platebním výměrem. Dne 5. 11. 2010 ohlášení doplnil o další jedno jiné technické herní zařízení. 15. 2. 2011 zažádal žalobce o vrácení vratitelného přeplatku s tím, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení nelze vybírat, proto je na osobním daňovém účtu žalobce evidován přeplatek na poplatku.

33. O žádosti rozhodl správce poplatku dne 8. 9. 2011 pod čj. 575/OFE/11-12 tak, že žádosti nevyhověl s odůvodněním, že jiná technická herní zařízení místnímu poplatku podléhají. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 9. 2011 odvolání. Žalovaný v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že správce poplatku nemohl o přeplatku v dané době rozhodovat, neboť nebylo o místním poplatku pravomocně rozhodnuto platebním výměrem. Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 2. 1. 2012, čj. 716/LP/11 prohlásil nicotnost rozhodnutí ze dne 8. 9. 2011, čj. 575/OFE/11-12.

34. Dne 8. 9. 2011 vydal správce poplatku platební výměr pod čj. 575/OFE/11-13 podle vyhlášky č. 14/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to za jiná technická herní zařízení provozovaná žalobcem na území města Karlovy Vary v období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 znějící na částku 85.000 Kč. Vzhledem k tomu, že částka 5.000 Kč již byla uhrazena (dne 16. 11. 2010 po lhůtě splatnosti podle vyhlášky č. 14/2010), bylo stanoveno v úhradě 80.000 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce

odvolání. Žalovaný jako odvolací orgán dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro částečnou autoremeduru ze strany správce poplatku, proto 22. 12. 2011 vrátil spis správci poplatku. Správce poplatku vydal dne 22. 2. 2012 pod čj. 575/PFE/11-23 rozhodnutí, kterým odvolání částečně vyhověl a napadený platební výměr změnil tak, že výši stanoveného poplatku snížil na 80.000 Kč a částku nezaplaceného poplatku 75.000 Kč snížil na částku 75.000 Kč, v ostatním odvolání zamítl a uvedl důvody, proč dalším námitkám nevyhověl.

35. Proti rozhodnutí správce poplatku podal žalobce odvolání. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správce poplatku vydaného v rámci autoremedury změnil tak, že výši stanoveného poplatku 85.000 Kč snížil na 80.000 Kč (16 x 500 – poznámka soudu) a částku poplatku ve výši 80.000 Kč snížil na 75.000 Kč. Uvedl k tomu, že z obsahu rozhodnutí správce poplatku vydaného v rámci autoremedury je patrné, co správce poplatku mění, a to zejména proto, že se změny výroku týkají pouze snižování konkrétních údajů. Správce poplatku rozhodl ve prospěch žalobce, když částku místního poplatku snížil z 85.000 Kč na 80.000 Kč. Jako zřejmou nesprávnost hodnotil žalovaný údaj, že se částka nezaplaceného poplatku 75.000 Kč snižuje na 75.000 Kč, což změnil tak, že se poplatek ve výši 80.000 Kč snižuje na částku 75.000 Kč. V obsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s právním názorem správce poplatku ohledně výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ a zásadně nesouhlasil s tvrzením žalobce, že uvedené rozhodnutí je v rozporu s § 10a zákona o místních poplatcích, ač je to z hlediska řízení o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku irelevantní. Žalovaný se tak neztotožnil s žalobcem, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení nelze stanovit a vybírat, ani s tvrzením žalobce, že předmětem poplatku by měl být centrální loterní systém nikoliv jednotlivé interaktivní videoloterní terminály a tento závěr v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil.

Právní hodnocení

36. Předmětem přezkumu v dané právní věci je rozhodnutí o žádosti žalobce o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. Po skutkové stránce obdobnou věcí téhož žalobce se zabýval zdejší krajský soud již opakovaně, např. rozsudky ze dne 31. 5. 2013, čj. 57 Af 23/2012-70, čj. 57Af 9/2012-91 nebo čj. 57Af 49/2011-55 a v nyní posuzované věci nemá důvod se od závěrů tam učiněných odchýlit.

První žalobní bod

37. Podle § 154 odst. 1 daňového řádu *je přeplatkem částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.* Podle § 154 odst. 2 daňového řádu *správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na*

stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije. Podle § 155 odst. 2 daňového řádu správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.

38. Krajský soud na tomto místě podotýká, že judikatura Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 17. 1. 2012, čj. 2 Afs 76/2011 - 62, nebo rozsudek ze dne 18. 9. 2012, čj. 7 Afs 38/2012 - 18, oba dostupné na www.nssoud.cz) dovodila možnost konkludentního vyměření místního poplatku za subsidiárního použití obecných předpisů o správě daní a to včetně možnosti podat proti konkludentnímu vyměření odvolání. Ke konkludentnímu vyměření místního poplatku došlo i v daném případě, neboť správcem poplatku následně vydaný platební výměr dne 13. 4. 2011 pod čj. OE/1455/11 ohledně stejného období, byl žalovaným prohlášen za nicotný po zjištění, že žalobce zaplatil místní poplatek řádně. Nedůvodným je proto tvrzení žalobce, že měl být platební výměr (blíže v textu nespecifikovaný) pro nezákonnost žalovaným zrušen (viz odst. 6). Žalobce následně požádal o vrácení vratitelného přeplatku na místním poplatku, kterou primárně opíral o to, že předmětný místní poplatek uhradil bez zákonného důvodu a že vydané rozhodnutí je v důsledku neexistence poplatkové povinnosti fakticky neuskutečnitelné (nevykonatelné), a měla by být prohlášena jeho nicotnost.

39. V této souvislosti je klíčovým především výklad pojmu „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, který je obsažen v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Dle názoru žalobce takové zařízení vůbec nepodléhá zpoplatnění místním poplatkem, neboť zde jednak chybí kompetence Ministerstva financí jiné technické zařízení povolit, jednak žalobcem provozované interaktivní videoloterní terminály vůbec nelze podřadit pod pojem „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích.

40. Dle názoru krajského soudu není možno směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ a pojem „zařízení, na němž je tato hra provozována“. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích *loterií nebo jinou podobnou hrou se rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen "herní plán"). Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V řadě případů se bude jednat o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění uvedeného v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie nepochybně patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému, jehož součástí jsou právě koncové interaktivní videoloterní terminály. Tyto hry by bez příslušného povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno vůbec provozovat.*

41. V případech, kdy Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, je jeho povinností plynoucí z § 50 odst. 3 téhož zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. To ve vztahu k obsahovým náležitostem vydávaného povolení mj. znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. V tomto ohledu proto nelze souhlasit se žalobcem, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoli již provozování jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, který je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Pokud tedy Ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie nebo jiné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze za použití logického argumentu a maiore ad minus (od většího k menšímu) dospět k závěru, že tím současně povolilo i provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů (a tím povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových). Jejich provozování a umístění zároveň ministerstvo ve druhé části výroku i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je přitom v této souvislosti minimální, důležitý je faktický dopad, tj. že žalobce může předmětnou loterii nebo jinou podobnou hru provozovat prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

42. Krajský soud tak na rozdíl od žalobce dospěl k závěru, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, resp. pomocí jednotlivých terminálů, což ostatně ve své rozhodovací činnosti potvrdil také Ústavní soud, který v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publikovaném pod č. 202/2011 Sb. a dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že je „přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona, ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona, umístění i ILV (pozn. krajského soudu: interaktivních loterních videoterminálů), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona“.

43. Pokud jde o námitku žalobce poukazující na to, že jím provozovaná zařízení (interaktivní videoloterní terminály) nelze vůbec podřadit pod pojem „jiného technického herního zařízení“ dle zákona o místních poplatcích, krajský soud v návaznosti na výše uvedené nejprve připomíná právní úpravu obsaženou v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, dle kterého *obce mohou vybírat místní poplatek za výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení*. Podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích se *výherním hracím přístrojem*

rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj. Tato skutečnost musí být uvedena v osvědčení o provozuschopnosti vydaném podle § 19 odst. 2 písm. c), jakož i ve výpisu z tohoto osvědčení. Definici jiného technického herního zařízení zákon o loteriích neobsahuje. Přesto je možno ze systematického hlediska dovodit, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces předvídaný v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích. V daném případě je tedy nutno za „jiné technické zařízení“ považovat takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry a které je schopno z pohledu funkční nedělitelnosti v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

44. Uvedené plně odpovídá také závěrům vysloveným v již citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10: „[...] Charakter ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“.

45. Za předmět místního poplatku, tj. za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, je tedy možno považovat každý ministerstvem povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces. Nelze opomenout ani celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce tímto způsobem umožňuje obcím ovlivňovat existenci negativních externalit vznikajících na jejich území. V tomto ohledu přitom hraje významnou roli, kde jsou jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály umístěny, neboť hráče zajímá uskutečňování hry a zejména její výsledek v podobě výhry. Skutečnost, zda k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu, či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního systému, není pro hráče důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti dle zákona o místních poplatcích je tedy nerozhodné, na jakém principu a prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována, rozhodné je, v jakém konkrétním místě se tak děje.

46. Krajský soud v této souvislosti odkazuje také na úmysl zákonodárce vedoucí k přijetí novely zavádějící předmětný místní poplatek. Ačkoli k novelou dotčeným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, ze stenoáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010 ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky (senátní tisk č. 259, sedmé funkční období 2008 – 2010, dostupný na www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznamoval Senát se svým pozměňovacím návrhem

k novele zákona o podpoře sportu a s důvody, které k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů – říkáme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce [...]”.

47. Jmenovaný senátor obdobně obhajoval předmětný pozměňovací návrh také v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky (viz stenoprotokol ze 79. schůze ze dne 18. 5. 2010 ke sněmovnímu tisku č. 756, páté období 2006 – 2010, dostupný na www.psp.cz): „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje [...]“.

48. Z uvedeného je patrné, že zákonodárce se předmětnou novelou pokusil reagovat na vývoj na trhu loterií a jiných podobných her (zejména pokud jde o jejich nové druhy a o nové herní technologie), na který zákon o loteriích dostatečně nereflektoval. Je zjevné, že úmyslem zákonodárce bylo alespoň částečně reagovat na aktuální situaci na trhu, včetně s tím spojených aplikačních problémů na straně obcí tak, aby v budoucnu nemohlo docházet k obcházení zákona a aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

49. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povoleno Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). Z důvodů uvedených výše tak byly u žalobce splněny všechny zákonné podmínky k tomu, aby každý koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému podléhal zákonné povinnosti platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. Krajský soud proto takto uplatněným žalobním námitkám nepřisvědčil, naopak se ztotožnil s právními závěry, které ve věci zaujaly správní orgány obou stupňů.

Druhý žalobní bod

50. Nedůvodným krajský soud shledal také žalobní bod týkající se namítané protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v té jeho části, již byl novelizován zákon o

místních poplatcích. Tato otázka byla vyřešena nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publikovaném pod č. 39/2013 Sb. a dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

51. V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. V této souvislosti poukázal na ustanovení § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, dle kterého je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Odkázal na slova již výše zmiňovaného senátora Jaroslava Kubery, který při seznamování Senátu s pozměňovacím návrhem mimo jiné uvedl, že „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu.“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

52. Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (tj. zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud v této souvislosti závěrem podotýká, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

53. Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud považuje za vhodné připomenout další legislativní vývoj v uvedené oblasti. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon o loteriích a jiných podobných hrách, přinesl kromě novely zákona o loteriích i novelu zákona o místních poplatcích. Cílem této novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Novela přinesla legislativní vymezení centrálního loterního systému (obdobně jak jej výše vymezil soud podle dosud platné úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu

vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému“. Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tímto byl nepřímo potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i argumentační závěry správce poplatku a žalovaného.

54. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (§ 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového interaktivního videoloterního terminálu coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen.

Třetí žalobní bod

55. Žalobce učinil spornou též otázku, zda místnímu poplatku podléhají již jiná technická zařízení povolená, nebo zda tato musí být fakticky provozována. K tomu krajský soud uvádí, že z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1 a 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň se sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení tak ukazuje, že sazba poplatku není odvislá od faktického provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl také Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 249/99, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž se zabýval podmínkou provozování výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu (avšak analogickému) znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešení právní otázky je možno z něj vycházet i v nyní posuzované věci. Stanovení vzniku poplatkové povinnosti ode dne povolení jiného technického zařízení ministerstvem financí pak v daném případě vyplynulo také ze samotné obecně závazné vyhlášky města.

Čtvrtý žalobní bod

56. Pokud jde o soubor žalobních námitek směřujících proti chybějícím náležitostem rozhodnutí, ani tyto krajský soud neshledal důvodnými. Vydaná rozhodnutí jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí a jsou také řádně odůvodněna. Ostatně se závěry, které žalovaný vyslovil v napadeném rozhodnutí, žalobce v podané žalobě dostatečně podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by se žalovaný s podstatnými otázkami vůbec nevypořádal. Jak bylo odůvodněno výše, místní poplatek byl v daném případě stanoven a žalobcem zaplacen v souladu s příslušnými právními předpisy, a dotčeným rozhodnutím tak správce poplatku ani žalovaný nemohli porušit zásadu legality ani zásadu zneužití pravomoci. Tím spíše nelze dospět ani k závěru o nicotnosti vydaného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí je jednoznačný a určitý, splňuje požadavky kladené na tento typ rozhodnutí a obsahuje veškeré údaje vyžadované zákonem. Krajský soud pak na tomto místě opětovně podotýká, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je pojmem neurčitým a zákon o loteriích, ani zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinují. Nicméně, jak již bylo vyloženo výše, musí takové zařízení mít určité vlastnosti, aby jej bylo možno pod tento pojem podřadit. V daném případě zařízení žalobce předmětné vlastnosti splňovala, a proto byla správně zpoplatněna. Jiným výkladem tak nebylo možno dospět k závěru, že předmětná zařízení místnímu poplatku nepodléhají, a tedy zde ani nebyl prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch žalobce). Ani tato námitka žalobce proto nebyla shledána důvodnou.

57. Namítal-li žalobce, že vydání platebního výměru bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že správce poplatku před jeho vydáním neuplatnil postup k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu, krajský soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, že je zcela na volbě správce poplatku, jaký způsob ke správnému zjištění a stanovení poplatkové povinnosti zvolí. V daném případě správce poplatku neměl pochybnosti ohledně existence poplatkové povinnosti ani o její výši a plně akceptoval tvrzení žalobce obsažená v jeho ohlášení co do počtu jiných technických zařízení i období, za které žalobce ohlášení podal. Ani tomuto postupu správce poplatku tedy není možno nic vytknout.

Závěr

58. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

59. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 28. června 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová